

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1412/2553

พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรีโจทก์ นายอยุธยา อินทรสุวรรณ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 376, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้พยานโจทก์ยืนยันว่าจำเลยที่ 1 มิใช่เป็นผู้ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย แต่ตามพฤติการณ์แห่งคดีที่ในคืนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ยอมให้ ม. เอาอาวุธปืนซึ่งเป็นของบิดาจำเลยที่ 1 ไปหนีบไว้ที่เอวก่อนพากันออกจากบ้านจำเลยที่ 1 แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 ยินยอมพร้อมใจให้ ม. ใช้อาวุธดังกล่าวกระทำความผิดขณะเดินทางไปด้วยกัน ถือว่าจำเลยที่ 1 มีเจตนาที่จะมีส่วนร่วมกระทำความผิดตั้งแต่ต้น และในขณะ ม. ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายกับพวกนั้น รถจักรยานยนต์ของจำเลยที่ 1 อยู่ห่างจากรถจักรยานยนต์ของ ม. ประมาณ 1 ถึง 2 เมตร ซึ่งเป็นระยะใกล้กันพอที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ และก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 กับพวกได้พากันขับรถจักรยานยนต์ผ่านผู้เสียหายกับพวกไปแล้ว จึงได้พากันขับรถจักรยานยนต์ย้อนกลับมาและหลังจาก ม. ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายกับพวก จำเลยที่ 1 กับพวกได้ยกมือขึ้นแสดงความดีใจ แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 กับพวกพร้อมใจกันรู้เห็นและพร้อมใจกันมากระทำความผิด มิใช่เป็นเหตุการณ์ที่ ม. ตัดสินใจกระทำความผิดเฉพาะหน้าเพียงผู้เดียว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 91, 288, 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371, 376 ประกอบมาตรา 80, 83 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง แม้ในขณะกระทำความผิดจำเลยทั้งสองมีอายุไม่ถึงยี่สิบปี แต่เนื่องจากจำเลยทั้งสองรู้ผิดชอบชั่วดีแล้ว จึงไม่ลดมาตราส่วนโทษให้ จำเลยทั้งสองกระทำความผิดหลายกรรม ลงโทษทุกกรรมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นและยิงปืนโดยใช้เหตุเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 12 ปี ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด จำคุกคนละ 6 เดือน รวมจำคุกคนละ 13 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสามคนจำคุกคนละ 8 ปี 8 เดือน จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานร่วมกันมีและพาอาวุธปืน นอกจากที่แก้ให้

เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...ข้อเท็จจริงในชั้นฎีการับฟังได้เป็นยุติในเบื้องต้นว่าเมื่อวันที่ 8 กันยายน 2547 เวลาประมาณ 22 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ได้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของนายอานนท์โดยมีนายมงคล มีอาวุธปืนรีวอลเวอร์ขนาด .38 หมายเลขทะเบียน กท. 2317429 ของนายสนธิ บิดาจำเลยที่ 1 พร้อมกระสุนปืนไม่ปรากฏขนาดและจำนวนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และพาอาวุธปืนดังกล่าวไปในบริเวณถนนศรีสุริยวงศ์ อำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี ที่เกิดเหตุซึ่งเป็นเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว และไม่เป็นที่ต้องมามีอาวุธปืนติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นหรือเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์และไม่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของนายกุ้ง และจำเลยที่ 2 นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ที่นายปฎิคมแผ้วสมบุรณ์เป็นคนขับพากันไปบริเวณที่เกิดเหตุ แล้วนายมงคลที่ไปด้วยกันกับจำเลยที่ 1 และพวก ได้ใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวยิงพยายามฆ่าผู้เสียหายกระสุนปืนถูกบริเวณขาข้างขวาของผู้เสียหาย แล้วนายมงคลและจำเลยที่ 1 กับพวก พากันหลบหนีไป มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการแรกว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดฐานร่วมกันมีและพาอาวุธปืนหรือไม่ โจทก์มีร้อยตำรวจโท จุฬาศัย พนักงานสอบสวนเบิกความว่า ขึ้นสอบสวนแจ้งข้อหาจำเลยที่ 1 ว่าร่วมพยายามฆ่ามีและพาอาวุธปืนไปในทางสาธารณะเช่นเดียวกับในชั้นจับกุม จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพและรับว่าอาวุธปืนของกลางนั้นเป็นของบิดาจำเลยที่ 1 นำมาเพื่อใช้ป้องกันตัวโดยพวกของจำเลยที่ 1 ซึ่งหลบหนีไปได้ชื่อนายแยม (ที่ถูก ควรเป็นนายมงคล แยมอยู่วงศ์) เป็นคนเอาอาวุธปืนดังกล่าวไปพกและเป็นผู้ใช้อาวุธปืนยิงใส่กลุ่มผู้เสียหาย เห็นว่า บันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 ในชั้นสอบสวนนั้นกระทำขึ้นในวันรุ่งขึ้นจากวันเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ยังไม่มีเวลาที่จะปรุงแต่งเรื่องบิดเบือนข้อเท็จจริง จึงเชื่อได้ว่า จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพและรายละเอียดด้วยความจริงโดยสมัครใจ คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จึงมีน้ำหนักให้รับฟัง การที่จำเลยที่ 1 มอบอาวุธปืนของบิดา จำเลยที่ 1 ให้นายมงคลเอาไปพก แล้วจำเลยที่ 1 ได้ออกไปยังที่เกิดเหตุด้วยกันกับนายมงคล จึงถือว่าจำเลยที่ 1 ร่วมกับนายมงคลมีและพกพาอาวุธปืนดังกล่าวไปยังที่เกิดเหตุ ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 นำสืบว่า ก่อนเกิดเหตุประมาณ 2 สัปดาห์ นายมงคล ไปหาจำเลยที่ 1 ที่บ้านและเอาอาวุธปืนที่ใช้ยิงผู้เสียหายซึ่งเป็นของบิดาจำเลยที่ 1 ติดตัวไป คืบเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ไม่รู้่านายมงคลพาอาวุธปืนดังกล่าวไปด้วยนั้นก็เป็นการกล่าวอ้างขึ้นภายหลัง แตกต่างจากคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จึงไม่มีน้ำหนักรับฟัง ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการต่อไปว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้เสียหายหรือไม่ โจทก์ผู้เสียหาย นายสุพจน์ นายอนุรักษ์ นายทศพร และนายสุทธิพงษ์ เป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่า วันเกิดเหตุ พยานทั้งห้านำรถยนต์กระบะไปจอดเพื่อซื้อของที่ร้านเซเว่นอีเลฟเว่นบริเวณที่เกิดเหตุ พยานทั้งห้านำรถยนต์กระบะไปจอดเพื่อซื้อของที่ร้านเซเว่นอีเลฟเว่นบริเวณที่เกิดเหตุ จำเลยที่ 1 กับพวกรวม 6 คน ขับรถจักรยานยนต์มาคันละ 2 คนผ่านบริเวณที่พยานทั้งห้ายืนอยู่ กลุ่มจำเลยทั้งสองกับพวกตะโกนด่าพยานทั้งห้า จากนั้นวิ่งร่อนในกลุ่มจำเลยทั้งสองใช้อาวุธปืนยิงมาทางผู้เสียหายกับพวก 5 ถึง 6 นัด ก่อนพากันหลบหนีไป กระสุนปืนถูกผู้เสียหายที่ต้นขาขวา หลังจากพวกของจำเลยที่ 1 ยิงปืนแล้ว จำเลยทั้งสองกับพวกต่างยกมือแสดงความดีใจ บริเวณที่เกิดเหตุมีแสงสว่างจากไฟสาธารณะที่เกาะกลางถนนและหน้าร้านเซเว่นอีเลฟเว่น สามารถมองเห็นเหตุการณ์ได้ชัดเจน และร้อยตำรวจโทจุฬาศัย

พนักงานสอบสวนเบิกความว่า พยานไปตรวจที่เกิดเหตุเวลาประมาณ 3 นาฬิกา ของวันที่ 9 กันยายน 2547 บริเวณที่เกิดเหตุเป็นถนนสี่ช่องเดินรถ มีเสาไฟฟ้าตลอดสองข้างทางสามารถมองเห็นชัดเจนในระยะ 50 เมตร พบรอยโลหิตบริเวณทางเท้าหน้าร้านเซเว่นอีเลฟเว่น หลังเกิดเหตุเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมคนร้ายได้ 3 คน คือจำเลยทั้งสองและนายปวิศม์ จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพว่าพวกของจำเลยทั้งสองคนหนึ่งได้ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย เห็นว่า ผู้เสียหาย นายสุพจน์ นายอนุรักษ์ นายทศพร นายสุทธิพงษ์ และร้อยตำรวจโทจุฬารักษ์ พยานโจทก์ไม่เคยรู้จัก หรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 1 ไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะเปิดความปรักปรำจำเลยที่ 1 พยานโจทก์เบิกความได้สอดคล้องต้องกันสมเหตุผล จึงเชื่อได้ว่าพยานโจทก์เบิกความตามความจริง คดีนี้แม้ว่าพยานโจทก์ต่างยืนยันว่าจำเลยที่ 1 มิใช่เป็นผู้ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายก็ตาม แต่ตามพฤติการณ์แห่งคดีที่เกิดขึ้นเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ยอมให้นายมงคลเอาอาวุธปืนซึ่งเป็นของบิดา จำเลยที่ 1 ไปหนีบไว้ที่เอวก่อนพากันออกจากบ้านจำเลยที่ 1 แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 ยินยอมพร้อมใจให้นายมงคลใช้อาวุธดังกล่าวกระทำความผิดขณะเดินทางไปด้วยกัน ถือว่าจำเลยที่ 1 มีเจตนาที่จะมีส่วนร่วมกระทำความผิดตั้งแต่ต้นและในขณะนายมงคลใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย กับพวกนั้น รถจักรยานยนต์ของจำเลยที่ 1 อยู่ห่างจากรถจักรยานยนต์ของนายมงคลประมาณ 1 ถึง 2 เมตร ซึ่งเป็นระยะใกล้กันพอที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ และก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 กับพวกได้พากันขับรถจักรยานยนต์ผ่านผู้เสียหายกับพวกไปแล้วจึงได้พากันขับรถจักรยานยนต์ย้อนกลับมาและหลังจากนายมงคลใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายกับพวก จำเลยที่ 1 กับพวกได้ยกมือขึ้น แสดงความดีใจ จากพฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันรู้เห็นและพร้อมใจกันมากระทำความผิด มิใช่เป็นเหตุการณ์ที่นายมงคลตัดสินใจกระทำความผิดเฉพาะหน้าเพียงผู้เดียว จำเลยที่ 1 ถูกจับกุมแทบจะทันทีหลังเกิดเหตุหากจำเลยที่ 1 ไม่มีส่วนร่วมกระทำความผิดจริงก็น่าจะให้การปฏิเสธ แต่ได้ความจากร้อยตำรวจโทจุฬารักษ์ซึ่งสอบสวนจำเลยที่ 1 ในวันเดียวกันกับที่จับกุมจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพว่าร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยมีอาวุธปืนตามบันทึกคำให้การ ดังนั้น บันทึกคำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จึงรับฟังได้เมื่อนำพยานหลักฐานประกอบอื่นของโจทก์มาสนับสนุนทำให้พยานโจทก์มีน้ำหนักแน่นแฟ้นรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 ร่วมกับพวกพยายามฆ่าผู้เสียหายตามฟ้องฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน

องค์คณะ

สมชัย เกษขุมพล · ชัยวุฒิ โลหิตรัตนนท์ · ทวี ประจวบลาภ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1412/2553>